

ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА

Органъ на Епархийското Свещеническо Братство „Св. Царь Борисъ“ въ Варненската и Преславска Епархия
ЗА РЕЛИГИЯ, ПРОСВЪТА И ОБЩЕСТВЕНЪ ЖИВОТЪ

Годишенъ абонаментъ 20 лв. предплатени.
Отдѣленъ брой струва 1 левъ.

ИЗЛИЗА 2 ПЪТИ МЕСЕЧНО.

За обявления се плаща по споразумение.

РЕДАКТИРА КОМИТЕТЪ

Отговоренъ редакторъ:
Протоиерей П. Икономовъ

Статии, съобщения, обявления и пр. да се изпращатъ до редактора на в. „Хр. Защита“
ул. „Полков. Минковъ“ № 24—Варна

Всички суми за вестника да се изпращатъ до касиера на св. Митрополия — Варна

Petronius

Quid ipse sis, non quid habearis interest.

Виж какъвъ си жалъкъ и смѣненъ, не за какъвто се смѣтанъ самъ.

Директоръ-стопанина на в. „Истина“, допоза на католишката пропаганда от. Д-ръ Д. Гюловъ, единъ отъ главнитъ представители на тая чуждокактошна пропаганда у насъ, и до колкото чуваме и кандидатъ за католическа владица, стреснатъ отъ общия вѣнъ, вѣнъ отъ предѣлитъ на България всички чужди агенти на инороднитъ и сектански религиозни пропаганди, уплашенъ и отъ резолюцията на доблестното и родолюбиво наше запасно войнство, съ която се изисква по-скоро да се създаде, за да въврѣтъ въ България, въ брой въ сѣция този вѣнъ, възстава съ своята си сила и „аргументация“ дава този общъ народенъ повикъ. Този народенъ повикъ е подетъ обаче отъ официалния органъ на православното духовенство, в-къ „Пастирско дѣло“, който въ брой 29, дословно казва: „Който не одобрява нашата православна вѣра, който става проводникъ на чужди религиозни разбирания, да бжде изпратенъ вѣнъ отъ епископъ на България“.

Който се занимава съ прозеизмъ, т. е. да кжса живи части отъ прав. църква и ги прави католици или сектанти — да му се посочи врагъ и завършва: „Искаме часъ по-скоро държавата чрезъ законъ да пресече пътя на всички, които за мѣла леща, днесъ си продаватъ вѣра, за да могатъ утре срещу други обиди да продадатъ и отечеството си“.

Това ясно становище и разбиране, вѣрно подкрепятъ и допълватъ нашето, изразено нѣколкократно. Какво искаме ние? Да се разшири законъ за защита на държавата, като законъ и инороднитъ пропаганди и чуждитъ за народната душа и традиционни религиозни секти, всички получаващи пари отъ вѣнъ, които върлуватъ, необезпокоявани въ нашата до колкото душевна толерантна страна.

От. Д-ръ Д. Гюловъ, вмѣсто да си каже бележка отъ всичко това и да каже последствията поне за себе си, по старъ паписташки маниеръ — вмѣсто позата на сѣдникъ, на ученъ и голямъ историкъ, та дори и „доброжелателъ“ на племето ни и високо се провиква: „Долу закона за вѣрѣтъ!“

Ако такъвъ законъ се гласува, то какво ще прави православното духовенство. Нека тѣ се справятъ съ насъ въ държавата.“ Да пише убедителни статии изъ вестници и списания, за да предпази пастаото си, да си служи съ красноречие и убедителни слова, за да не изобличава, но да не иска законъ за защита на православната вѣра отъ българската държава.

Всички религии били по конституция толерирани... Следователно нѣма защо да иска специаленъ законъ за запас. официалство да се бори за свободата, а не да иска такъвъ законъ и пр. пр. Това сж по-главнитъ и съществени мисли на Д-ръ Д. Гюловъ.

Отъ казаното до тукъ проличава, че този голѣмъ „мисионеръ“, съ докторска титла, много го е страхъ отъ този законъ, и правъ е човѣка, защото той може да стане причина да му истинно толето мѣсто.

Мисията пъкъ на българския православенъ свещеникъ свежда до: преследване, гонене, изобличаване; устно, писмено на католиш. пропаганда.

Други думи, щомъ държавата е допуснала вѣлка въ кошарата, вие се съ красноречиви слова и статии въ вестници и списания, убедете го въ така, доброволно да се откаже отъ вѣлчиятъ си нравъ и апетитъ и да си отиде. Ако и това не хване мѣс-

устройте хайка противъ тѣхъ, дисквалификаци и пр... нѣща за които вѣлвци даватъ пей. Само чрезъ такива жонгльорски похвати, и глухия пѣнъ ще чуе за тая напасть у насъ, а лично ще вдигнатъ врява до небето сж мъченици, жестоко постра-

дали „за Христа“ отъ некултурнитъ български свещеници, които, макаръ и безъ докторски титли, скромно, безшумно и всепреданно служатъ на Христа и народа си. Да сме се разправяли съ тѣхъ чрезъ вестници и списания, а не съ законъ.

Да сме пишели убедителни статии и държали красноречиви слова, съ които да сме ги изобличавали и по този начинъ щѣли сме да предпазимъ пастаото си и оправдаемъ паритъ, които държавата ни плащала.

Това нѣщо ние вършимъ отъ години. Богата изобличителна литература е написана не само за пакостната прозелитическа работа на инороднитъ пропаганди, но и за многото измишльотини на папѣтъ, които все по-вече ни отдалечаватъ отъ католицизма.

Изобличавали сме, порицавали сме, но кой чува? Вие протривате ржце и казвате: „Отъ Бога росица!“ Кацнала та муха на меда взема ли отъ аргументация и красноречие? Не. Тогава или тоягата, или законътъ за вѣрѣтъ, за да отиде всѣки въ своя си — и тамъ срѣдъ своя народъ съ честенъ трудъ, доблестно да изкарва прехраната си, безъ да обижда другитъ и да се мѣси въ вѣтрешнитъ имъ работи.

И ангелъ отъ небото да слѣзе, васъ католицѣтъ — „мисионери“ и протестанскитъ „пастори“ не може да ви убеди. Това го казва историята и живота. Ако действително вие сте увърени въ ефикасността на срѣдствата, които ни ги препоръчватъ, защо не ги приложитъ спрямо протестантитъ и православнитъ, когато вие имъ обявихте война?

Въ Полша избихте православнитъ свещеници, съборихте църкви, подпалихте катедрали, отнехте църковнитъ имъ имоти и пр... на клада изгорихте Йоанъ Хусовиц и др. мислителни, послужихте си съ инквизицията, най-страшното и позорно орже, въ кръвъ удавихте всѣка нова мисль, и мисль за свобода... Окървавени сж ржцете на папѣтъ — вашитъ патрони — и вие сега нѣмате никакво право да реагирате противъ, единъ наремененъ законъ, който ще ви тури по мѣстата — да не върлувате и пакоститъ.

Насъ съветвате да сме се вслушвали въ свѣта на евреина Гамалиела, а вие защо не приложихте свѣта му? Лукавството ви надхвърля вече всѣка граница, когато ласкаете запасното войнство, но... да не се месело въ тия работи, а да се борило само за свобода...

Тѣ сж родни чедъ, излѣзли изъ недра на народа и израснали съ неговитъ страдания и борби. То ви заявя, че нѣма да позволи нито вамъ, нито на масонитъ, нито на еврейщината, духовно да раздѣлятъ народа ни.

Да, ние получаваме субсидия отъ нашата държава, защото тя е наша и ние сме нейни чедъ които вършимъ просвѣтно-благотворителна — учително-наставническа работа и сме извършителни на св тайни, и винаги при народа си, който ни е откърмилъ, за да го предпазимъ между другото и отъ такива наемници и „доброжелатели“ като васъ „мисионеритъ“. Искате да бждете „толериранѣ“, но само въ България да сте.

Колко сте жалки и смѣшни!

Другъ път — по другитъ въпроси.

Qui dubitat ulcisci, improbas plures facit. (който не се решава да накаже, прави мнозина безчестни.)

ЧЕТЕТЕ В-КЪ

„ХРИСТИЯНСКА ЗАЩИТА“

П. Черняевъ

Англичанитъ фалшифициратъ християнството

Слабо е перото ми, за да опиша безкрайно лицемерие на англичанитъ въ областта на християнскитъ принципи, догми и моралъ.

Едни отъ англичанитъ сж католици и признаватъ папата, но не го слушатъ и не изпълняватъ неговитъ заповѣди.

Други сж протестанти и устройватъ „църквата“ си така, че начело, като глава, остава кралятъ, който дава религиозни заповѣди на действащитъ по „благодатъ“ епископи.

Самото вѣроучение, което англичанитъ представятъ за религия, по-скоро е политика, отколкото религия. Англичанитъ сж далечъ, много далечъ отъ християнството, защото не дирятъ съ него да облагородятъ ума и сърдцето си, а го иматъ за примамка на дивацитъ, иматъ го за износенъ артикулъ за духовно и политическо владичество, за обиръ и потисничество. Най-често тѣ изпращатъ между дивацитъ добре платени политически агитатори, замаскирани като мисионери, да проповѣдватъ „християнство“ и когато последнитъ бждатъ прогонени или убити, тѣ се явяватъ тутакси въ защита на „християнството“ и „културата“ съ войски и топове и ги завладяватъ.

Че това е политика, и то дългопробна и безнравствена, ние виждаме това не само отъ историята, но сме и съвременници и непосредствени свидетели.

Движението за обединение на английската църква съ православната, както и движението за „миръ“ и „приятелство“ чрезъ църквитъ, което на нѣколко пъти доведе въ България английски епископи и привлече наши нататъкъ, сега вече отъ всички се разбира че е било не толкова религиозно, колкото политическо, и е имало за крайна цел да лиши българитъ отъ постигане национални идеали, отъ събиране братъ съ братъ, да лиши отъ свобода онеправданитъ и поробени наши сънародници.

Както преди, така и следъ посещението на английскитъ епископи, ние имаме нещастieto да видимъ въ отечеството си „англофренци“, които идваха при насъ да навлѣкатъ на народа ни веригитъ на робството, да затворятъ всички наши прозорци къмъ морето, за да се задушимъ и да умремъ.

Но ето че — както казва народътъ — дойде голѣмъ день малка пита: тѣ нареченитъ „англо-френци“ бѣха призвани на сѣдъ предъ историята, и тѣ трѣбваше да дадатъ смѣтка за своитъ безнравствени дѣла. Тѣхното християнство, тѣхната християнска цивилизация и култура бѣха забравени, и тѣ потърсиха помощъ у антихриста, у гонителя на християнството, у Сталина!

Падна маската на англичанитъ! За всички вече стана ясно, какви цели преследватъ тѣ, макаръ, че покрай Стафордъ Крипсъ, на сцената излѣзе и Кентерберийскитъ архиепископъ.

Молитвитъ на кентерберийския архиепископъ за преуспѣване на болшевишкото оръжие и пѣнето на интернационала въ англиканскитъ църкви опозори за винаги английскитъ духовници и тѣхното странно и необяснимо християнство. Макаръ и по вдъхновение на краля, представителитъ на англ. църква се опозориха на вѣчни времена. Тѣ представиха християнството въ най-карикатуренъ видъ, та цѣлиятъ цивилизованъ християнски свѣтъ осѣди това голѣмо падение на кентерберийския владица, и той посраменъ и смутенъ, побърза да подаде оставка, по „напреднала възраст“.

Кое накара английскитъ епископи да търсятъ приятелство у болшевикитъ? Ако тѣ се водѣха отъ евангелска любовъ къмъ враговетъ, тѣхенъ врагъ въ сѣщность бѣ германскитъ Райхъ. Защо не се обърнаха къмъ него и. защо не подириха у него „миръ и приятелство“ чрезъ църквитъ? Не! Ржководени отъ животински инстинктъ за самосъхранение, тѣ подадоха ржка на сатаната за борба срещу новия редъ, срещу справедливостта, срещу свободата. И въ борбата си тѣ погромаха незащитени градове, убиха жени, деца и невинни хора, разрушиха въ Кьолнъ и другадѣ църкви, болници, приюти, училища, като по този начинъ създадоха паметници на варварство и жестокость, непознати до сега въ историята.

Нека сега кентерберийскитъ архиепископъ да излѣзе предъ свѣта и да каже че това е една честна християнска борба, че тука има рицарство и правда!

Затова пъкъ бомбитъ които, последваха въ отговоръ върху Кентербъри, престолния градъ на фалшивия Христовъ служител, дойдоха да пробудятъ заспалата съвестъ на английскитъ лицемерѣ и да възстановятъ правдата и възмездieto.

Но дали тѣзи нѣща ще предизвикатъ напомняне? — Съмняваме се. Англичанитъ винаги сж си служили съ насилие, и само силата ще ги вразуми. Тѣ ще ядатъ бой, и то бой здравъ, исторически, за да слѣзатъ долу и въ покаяние, а не въ гордостъ, да взематъ пакъ библията, но не за другитъ, а за себе си, и да се поучатъ на смирение и духовно просвѣтление. Защото до сега тѣхното християнство бѣ фалшиво. Съ такова християнство не се достига на земята царството Божие.

Отъ канцеларията на Св. Варненска и Преславска митрополия се продава книгата

Служба святаго равноапостолнаго царя Бориса

на цена 20 лева

Приходътъ отъ тая книга изцѣло отива за фондъ „Патлейна“.

Още една напасть — адвентизма

(Продължение от брой 11.)

Ако проследим 10-тѣх Божий заповѣди, ние ще видимъ, че тѣ сж допълнени и одухотворени: I — Азъ съмъ Господъ Богъ твой и пр., II — Да не си правишъ кумиръ и никакво изображение и пр., III — Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Богъ.

Чрезъ тия заповѣди се посочва духовния обликъ на закона, и по единъ идеаленъ начинъ се синтезиратъ и вѣлпаватъ вѣчни истини. „Богъ е духъ: и тия, които му се кланятъ, трѣбва да се кланятъ въ духъ и съ истина“ (Иоанъ 4 24). Чрезъ тия три заповѣди се подчертава, че Богъ сжествува като духовно сжщество, а вѣрзката между него и човѣка е молитвата, обаче отъ никжде не се вижда, че когато се молимъ, молитвата ни да бжде въ духъ и истина. Евреитѣ се кланеха на Бога само чрезъ форми т. е. чрезъ жертвоприношения, обаче Исусъ Христосъ ни заповѣда да му се кланимъ въ духъ и съ истина т. е. духовно.

VI — Не убивай, и VII — Не прелюбодействуй е допълнена отъ Христа така: „Слушали сте, че бѣ казано на древнитѣ: „Не прелюбодействуй“. Азъ пъкъ ви казвамъ, че всѣки, който поглежда на жена съ пожелание, вече е прелюбодействувалъ съ нея въ сърдцето си“ (Мат. 5. 27). Ясно е, нали?

V — Почитай майка си и баща си, за да ти бжде добре и да живѣешъ дълго на земята. VIII — Не кради, и IX и X — Не пожелавай дома на ближния си, сж допълнени презъ новата заповѣдъ: „Обичай Господа Бога и ближния си като себе си.“ На тия две заповѣди се крепи цѣлия законъ и прощитѣ. (Мат. 22. 37. 40).

Остава IV заповѣдъ съ пазенето на сжботния день, най-любимата тема на адвентиститѣ. Въ своето заслѣпение тѣ отиватъ до тамъ, че искатъ тя да се пази така, както е отбелязана въ 10-тѣх Божий заповѣди. (Кой день трѣбва да празнува християнина, сжботния или недѣлния — е друга тема. По този ясенъ и разширенъ въпросъ има много литература, между която е и моя преводъ на Д-ръ Тодъ). Целта ми тукъ е да докажа, че и тая заповѣдъ е отъ мене. Въ книгата „второ законие“ се казва: „Спомни си ти евреино, че Ехова, Господъ твой, тѣ извади отъ тамъ (т. е. отъ египетското робство) съ силна ржка и протегнати мисци, за това ти е заповѣдалъ да пазишъ сжботния день.“ Ясно е значи положението, че този день, сжботния, е важенъ само за евреитѣ, като на този день сж се избавили отъ египетското робство.

Какво общо, прочее, имаме ние българитѣ — християни, съ тоя чисто еврейски исторически денъ? Отъ тая заповѣдъ прочее остава само едно: идеята

за физическа почивка, основана на почивката отъ 7 день Господень. Грубо, обаче, разбрано и изтълкувано отъ адвентиститѣ. Богъ не може да се умори като насъ, и да спре, за да си почини.

Тогава какво разбираме чрезъ Господната почивка? Че Богъ е довършилъ веригата отъ своитѣ творения. Това е начина на говорене на Моисей, а не, че Богъ се е уморилъ.

Богъ непрестано работи и непрестанно се грижи за добрия редъ и вѣрвежъ на своето творение. „Моятъ Отецъ досега работи и азъ работя“ (Иоанъ 5. 17).

Нѣма никаква вѣрзка между физическата почивка и поклонението на Бога. Богъ е духъ и се намира въ постоянно действие, тѣй както и нашата душа се намира въ постоянно действие, дори и тогава, когато спимъ. Физически може да си отпочиваме, а духовно да се измъчваме и обратно, да работимъ и духовно да си отпочиваме чрезъ вѣрата въ Христа.

Идеята за физическа почивка не трѣбва да бжде заменена съ идеята за духовна почивка. „Вземете моето иго върху си и се поучете отъ Мене, понеже съмъ кротъкъ и смиренъ по сърдце, и ще намѣритѣ покой за душитѣ си. (Мат. XI — 29)

Св. Ап. Павелъ въ посланието си до евреитѣ ни говори за небесна почивка, въ която ще влѣзатъ всички, които вѣрватъ въ Исуса. Нима това изключва физическата почивка? Абсолютно не!

За да можемъ да се молимъ, да съзерцаваме и се вглѣбяваме въ себе си — трѣбва да спремъ всѣки новъ физически трудъ. Молитвата, като изразъ на най-чистата почивка е обрисувана отъ физическата почивка. Затова, най-добре можемъ да се молимъ въ църква, гдето всичко е устроено и наредено така, че да те предразположи и създаде настроение — да търсишъ Бога — да съзерцавашъ и Му се молишъ. И така физическата почивка е условие за духовната почивка. По този начинъ духовната почивка е целта, а физическата — срѣдства.

Начина по който трѣбва човѣкъ да почива, не ни го казва Спасителя въ св. Евангелие. Ето прочее (изпълнението) допълнението на закона — направено отъ Исуса Христа.

Прочее, Спасителя не е разрушилъ — а е допълнилъ и одухотворилъ 10-тѣх Божий заповѣди, така, че тѣ ставатъ вече излишни въ старата имъ форма за истинския християнинъ. Но 10-тѣх Божий заповѣди се преподаватъ въ училище, и християнството ги е усвоило, тогава?

Въ идния брой ще отговоримъ.

Протоиерей П. Икономовъ

Въ църквата или въ кръчмата

Църквата и кръчмата — това сж две понятия, колкото познати, толкова и противоположни. Докато кръчмитѣ сж препълнени почти всѣки день, напротивъ църквитѣ и веднажъ въ седмицата да зоватъ християнитѣ, не се посещаватъ. Това е една нерадостна действителност за нашето време. Днесъ когато всички очакваме да се изгражда новъ свѣтъ, кждето да нѣма вече неправда и насилие, а само радост и благоденствие, нужно е да се приближиме до църквата, и отъ тамъ да черпимъ духовна храна, а не въ кръчмитѣ, кждето се разнася само смрадъ и развала.

Често пжти въ празниченъ день надниквамъ въ кръчмитѣ, и що да видя. Кръчмитѣ сж препълнени — гъмжатъ отъ народъ. Едини сж насядали по пейкитѣ, други по маситѣ, а трети стоятъ прави. Отъ време на време се вдигатъ чаши да се чукатъ, и това продължава безъ край.

Църквитѣ въ празниченъ день се посещаватъ отъ малкъ брой хора. Наблюдавайки това ненормално явление — болно става човѣку.

Мѣстото за почивка на душата се отбѣгва, а тамъ дето здраве и срѣдства се разсипватъ — е препълнено. Цър-

квата — това свещенно мѣсто, откъдето човѣкъ може да научи нѣщо добро и ценно, както за себе си, така и за своитѣ близки, слабо се посещава, а кръчмата, отъ кждето човѣкъ често пжти излиза въ скотски видъ, е винаги пълна. Повечето хора оправдаватъ своето отсъствие отъ храма съ нѣмане на срѣдства. За кръчмата има, а за църквата, кждето, ако желае ще даде — нѣма.

Времето, което преживѣваме е време на духовно разтление и морално падение, затова имаме належаща нужда, както отъ хора, така и отъ вестници, които постоянно да наддаватъ зовъ за опомване.

Морален дългъ е на всички общественици да помислятъ сериозно върху тази печална констатация и да се потърси лекътъ на това обществено зло. Църквата, която изведе българския народъ отъ тъмното робство, доказва, че заслужава пълна подкрепа и уважение. Тя даде писменността и културата, тя даде и ратниците за нашата свобода.

Прочее, да се отдалечимъ отъ кръчмата и да се върнемъ къмъ църквата, която ще ни даде духътъ на новото време, за което бленуваме всички.

Свещ. Маринъ Йоновъ,

Морякъ

More! More! Ти мамишъ ме безумно, като момиче палаво и шумно, като лозница съ грозде сочно, зрѣло, като небе презъ майска нощъ огрѣло!

И като твойтѣ чайки азъ съмъ волень, въ простора ти наждрень, капналь смолень и бора се съ вълнитѣ твои луди като Исусъ съ вѣковнитѣ заблуди.

Като Исусъ ще падна въ боя лютъ, нервенъ, и не съ смъртта на роба плахъ, забравенъ, че дияр свѣтла въ живота лихъ оставя тозъ, който днитѣ си въ борби минава.

ХРИСТО БОЯДЖИЕВЪ

ОПАСНИ ВЪНУШЕНИЯ

Неопровержима и историческа истина е, че българския народъ запази своята национална самобитностъ презъ течение на петвѣковното му двойно робство, изключително поради неговата дълбока религиозностъ. Вѣрата въ Бога и въ Неговата правда бѣше останала тогава единствената и непобедима нравствена сила и несъкрушима духовна и морална опора на народа ни, чрезъ които той сполучи да превъзмогне своята тежка сждба и нерадостна участъ и да дочака по-щастливи дни.

Идеята за самостоятелна българска църква раздвижи за пръвъ пжтъ повсемѣстно българския народъ и го обедини въ едно неразривно цѣло. Тя даде знането, около което се сгрупираха и разгънаха народнитѣ ни сили и се сплотиха отдѣлнитѣ му части въ една мощна национална фаланга.

Тогава единъ отъ първостепенитѣ, ако не и единственъ факторъ за народностното ни свѣстяване отъ дълголѣтния робски мракъ бѣше нашето духовенство. То чрезъ пламенното родолюбие на великия възрожденецъ Паиси Хилендарски, смѣлитѣ борци Неофитъ Бозвели, Иларионъ Макариополски и Авксенти Велешки и самоотвержения и гениаленъ свой духовенъ водачъ Антимъ I, както и чрезъ безпримѣрния идеализъмъ на плеада знайни и незнайни труженици, изпълни своя пастирски дългъ и историческата си мисия съ рѣдка преданостъ, кристално родолюбие и велика самопожертвувателностъ, като мнозина погинаха мъченически за народното дѣло.

Вѣрата въ Бога и безпредѣлната обичъ къмъ Отецеството — ето чудотворната нравствена сила, която устоя срещу грубия напоръ на физическото насилие и духовно издевателство за унищожаване на българщината.

По този начинъ духовното единство на българския народъ може да преодолѣе най-страшни и смъртни опасности за националното му единство. Ето защо това единство трѣбва да се пази. Противното неминуемо води къмъ разединение и ослабяване на нашата жизнена съпротивителна сила.

Схващайки така значението на това единство, враговетѣ ни всячески се мъчатъ да нанесетъ най-първо ударъ върху него. Всевъзможни пропаганди, подъ най-благовидна форми, тровятъ народната душа, съ целъ да убиятъ религиозното чувство въ нея, или най-малко да смутятъ това чувство.

И ако това се върши отъ известни срѣди, съ понятии намѣрения, недоумяваме защо се правятъ подобни опасни внушения и въ печатни органи, като в. „Войнишки вѣсти“ (самото име на този вѣстникъ говори красноречиво за предназначението си) е помѣстенъ разказъ отъ писателя П. Керемидчиевъ, подъ заглавие „Стариятъ брѣстъ“, кждето се описва патриархалния животъ на едно благочестиво и замочно българско семейство, чието единство, обаче, е нарушено отъ единъ отъ синоветѣ, следъ като сжщиятъ става свещеникъ, отъ което последва раздѣляне на имотитѣ (стоици декари земя, хиляденъ добитѣкъ и пр.), като това довежда хората му до крайна сиромашия!

Въ другъ брой на сжщия вѣстникъ, въ отдѣла „Смѣхъ и закачки“, подъ заглавие „урокъ по законъ божи“, се изказва светотатствената мисль — ученикъ изкарва появата на Бога въ фракъ.

Въ уводната статия на великденския брой на в. „Нашенецъ“, който вѣстникъ

се плазира и между всички чинове въ войската, се казва дословно следното: „Както за молитвата на вѣрующия християнинъ свѣщъ и икона не трѣбватъ...“ (Значи: Православие, Църква и пр. сж вѣтръ-работа). А въ следващия брой на сжщия вѣстникъ се усмива неграмотността на „дъртио ни попадога“ (трѣнски диалектъ), който сбъркалъ датата на Великденя, понеже броялъ днитѣ по нарочно поставени отъ него въ джеба на расото му бобови зърна, а неусѣтно къмъ тѣхъ били прибавени такива и отъ неговитѣ унущи, та когато го запитвали селянитѣ колко време има още до Великденъ, той отговарялъ че споредъ неговия календаръ тази година Великденъ ще дойде чакъ до година.

Цитираниѣ случаи сж за кжсия периотъ отъ 2—3 месеца отъ настоящата година. Това дава основание да се предполага, че тѣ може да сж много повече.

Подобно отрицателно отношение къмъ вѣра, религия, църква и духовенство действително буди голѣмо недоумение, защото то идва отъ тамъ, отъ кждето най-малко подобава и би трѣбвало да се очаква.

Жалко, наистина!

Ив. Казъловъ

За православнитѣ християнски братства въ пловдивската Епархия

Въ редакцията се получи отчета на събора на православнитѣ християнски братства въ пловдивската Епархия, състоялъ се на 28 и 29 априлъ 1942 г. въ гр. Асеновградъ. Даннитѣ, които се изнасятъ въ отчета будятъ възторгъ въ душата на християнина и на всѣки добъръ гражданинъ и българинъ.

Поканени отъ своя Архиерей Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Кирилъ на обща молитва и да изслуша общиятъ отчетъ на благотворителнитѣ просвѣтни братства въ Епархията му, отзовали сж се повече отъ 15.000 души. Отъ отчета се вижда че въ цѣлата Епархия има 242 братства, и че престоляло да се основатъ още много такива, че презъ изтеклата година сж се изнесли 2604 беседи отъ ръководителитѣ свещеници, 52 сказки отъ епархийскитѣ организатори и 11 сказки отъ професори. Уредени били 22 библийски курсове. Имало 35 братствени хорове. Раздадени сж били за домашно четене 10439 книги съ религиозно-нравствено съдържание. Раздадени били 425.700 лв. помощи. И общия приходъ и разходъ е билъ 1,197,803 лв.

За епархийското сиропиталище и детския домъ сж похарчени 5,500.000 лв., и много други още богоугодни заведения. А иматъ и три печатни издания: сп. „Братско слово“ (6,000 абоната) сп. „Духовна нива“ (6,000 абоната) сп. „Християнче“ (45,000 абоната)

Събора привършилъ работата си при голѣмъ ентузiazмъ и необикновенъ религиозенъ подъемъ. За тия голѣми успѣхи и постижения ние сърдечно се радваме и братски поздравяваме инициаторитѣ и съработницитѣ имъ, както и цѣлото православно изпълнение отъ пловдивската Епархия.

Б. Р. Първитѣ два областни събора въ България се състояха въ варненската Епархия: първия въ Шуменъ и втория въ Провадия. Надаваме се, че и третиятъ ще се състои въ гр. Варна — при първа възможностъ.

Платете си абонамента

ОТГОВОРЪ

на два въпроса, зададени
отъ Г. Н. О.

(Продължение отъ брой 11.)

Сръшил ли е св. Иоанъ Кръстителя, когато е пратилъ двама свои ученици при Спасителя, за да го питатъ: „Ти ли си оня, който има да дойде, или другъго да чакаме“ (Мат. 11. 2 — 3)?

Св. Иоанъ Кръстителя никога не се съмнявалъ въ месианството на Исуса Христа, за когото свише е получилъ непосредствени откровения и удостоверителни знамения, че кръстениятъ отъ него Исусъ е действително единствения обещанъ Месия (Мат. 3, 17). Можеби ще ми възразишъ, защо тогава е пратилъ ученицитъ си да го питатъ: „Ти ли си оня, който има да дойде или другъго да чакаме? На този въпросъ отговарятъ св. Отци во главе съ св. Иоанна Златоуста. Ето какво казва той: „Справедливо е това що е направилъ св. Иоанъ Кръстителя. Той е направилъ това, не за да разреши свое собствено съмнение, а за по-голѣмо и по-силно удостоверяване на сърдечно привързанието къмъ него ученици, че Исусъ Христосъ е действително единствения истинен месия, който е дошелъ вече на свѣта за човѣшкото спасение и Иоановитъ ученици би трѣбвало вече да напуснатъ Иоана и отидатъ при Христа и станатъ негови ученици, но тъй като тѣ не познавали още Месия Христа, смѣтали св. Иоанъ Кръстителя — тѣхния учителъ, за по-горенъ отъ Христа, и за това не били благоприятно разположени къмъ Христа (Мат. 9, 14) Тѣ починала да завиждатъ на славата Христоса, която вече починала да расте, въ онова време (Иоанъ 3. 26). въпрѣки, че Иоанъ полагалъ усилия, за да ги убеди че Христовата слава трѣбва да расте, а той, Иоанъ, да се смиява (Иоанъ 3, 30). Макаръ че Иоанъ докато не е билъ още въ тъмницата, често вразумявалъ учени-

цитъ си за Христа, но тѣ не повѣрвали на неговото свидетелство, защото не били още просвѣтени свише. Затова пъкъ Иоанъ намира за разумно да ги прати лично при Христа, та като видятъ дѣлото му, да могатъ сами да направятъ разлика между Иоана и Христа (Лука 7, 21). че съмнението било въ ученицитъ му, а не въ Иоана, се вижда ясно отъ свидетелството на Христа за св. Иоана Кръстителя (Мат. 11. 7. 12) А когато Иоановитъ ученици си отидоха, Исусъ почна да говори народу за Иоана: „Какво излѣзахте въ пустинята да видите? Тръстика ли, люляна отъ вѣтра? Пророкъ ли? Да, казвамъ Ви, и повече отъ пророкъ!“

Следователно, ако св. Иоанъ Кръстителя бѣ пратилъ ученицитъ си, за да разреши свое собствено съмнение за Христа, то Христосъ не би похвалилъ Иоана предъ народа, и не би имъ задалъ този въпросъ: „тръстика ли излѣзахте да посрещнете?“ Знае се, че тръстиката е лека, тънка, гъвкава, която е подобна на човѣци непостояни и не твърди въ вѣрата (Еф. 4, 14). И тъй св. Иоанъ не е тръстика, а пророкъ и повече отъ пророкъ, който не може да се заблуждава, нито да грѣши, както предполагатъ.

Недѣлчо Минчевъ

Б. РЕД. Намъ, православнитъ, не ни е своенравно да изпачкаваме текстоветъ отъ словото Божие. Ние си имаме авторитети, отъ Бога вдъхновени св. Отци, които въ обяснението на словото Божие съ най-голѣми подробности. Тѣ сж нашии учители. Иначе, ако всѣки почне да учи и тълкува Библията по своему, ще стигнемъ като протестантитъ и всички секти, които се роиша отъ тѣхъ надъ 600 групи и групички, съ своитъ всеучени „пастори“ и голѣми „оратори“ и „общественици“.

Въ царството на слѣпнитъ, който е ималъ едно око, го провъзгласявали за царъ.

ИСТИНСКИЯТЪ ПАТРИОТИЗЪМЪ

Любовта къмъ отечеството е едно важно задължение на гражданина. „Любовта, казва великиятъ св. апостолъ Павелъ, е пълнотата и допълнението на закона, plenitudo legis dilectionis“. Това е вѣрно въ всѣко отношение. Този, който се подчинява на заповѣдитъ и запрещения на закона, отъ любовъ къмъ него, той дори надвишава неговитъ изисквания.

За такава, св. апостолъ Павелъ казва, че тѣ стоятъ надъ него и законътъ не ги засѣга. И тъй, любовта спрѣмо справедливостта и заповѣдта въ мораленъ и религиозенъ смисълъ е това, което патриотизма е спрямо почитането въ изпълнение на политическия редъ.

Да обичашъ Бога е първата и най-голѣмата заповѣдъ; тя е именно оная, която обема всички други. Да обичашъ страната си е сжщо първиятъ и най-важниятъ дългъ на гражданина; следователно патриотизма е основата на всички обществени добродетели.

Понеже любовта къмъ Бога не може точно да се опредѣли, нито пъкъ да се измѣри истински, тъй като живостта и възторга на чувствата пречатъ на това, изисква се, следователно, пазене и ревностно изпълнение на заповѣдитъ. По сжщия начинъ, любовта къмъ отечеството не се заключава въ громки протести и натруфени фрази, а главно въ точно и съвестно изпълнение на задълженията спрѣмо законъ; въ пожелания за всичко онова, което е полезно и славно за отечеството, а най-после, ако спасението на страната и интереса на всички го изискватъ въ отстъпване на богатства и жертвуване на живота.

Но патриотизма не се доказва въ надути речи, съ великолепии мнение, съ учени теории, той се доказва съ признатото предпочитане на общественъ интересъ и съ самозатворение предъ общото благо.

Исусъ Христосъ казваше на народа: „Ако нѣкой иска да стане мой ученикъ, нека се откаже отъ себе си и нека вземе своя кръстъ да го носи всѣки день и нека ме последва“. Отецеството пъкъ казва на своитъ деца: „Ако искашъ да ми принадлежишъ като гражданинъ, ако искашъ да сподѣлишъ моя животъ, моето величие и моята слава, научи се сжщо и ти да страдашъ съ мене и за мене; трѣбва и ти да приемешъ лишения, скърбитъ и жертвитъ отъ любовъ къмъ мене“. И така безкористието и преданността съставляватъ добродетелта на патриотизма, като създаватъ великитъ и великодушнитъ граждани.

Този, който не знае да дава жертви за страната си, той не я обича истински. Ако душата на гражданинъ е завладяна отъ собствени лични интереси и търси въ обществената работа само своитъ частни сдѣлки, и ако експлоатира страната си, базирайки се на влиянието, което има като богатъ и властенъ, такъвъ гражданинъ винаги ще бжде готовъ да не се подчинява на законитъ, които ще му пречатъ на егоизма, и тогава ще заобикаля законитъ съ хитростъ, или ще ги нападне откровено, употребявайки насилието си, ако властта е въ ржцетъ му.

Истинскиятъ християнинъ по необходимостъ ще бжде единъ добъръ гражданинъ, защото който знае да обича и да услужва на всички свои подобни, дори въ вреда на собственъ си интересъ, той безсъмнено ще обича съ чувство, особено ония хора, които образуватъ неговата нация. Какъ да не се предаде той на своитъ съграждани отъ сърдце и душа, какъ да не даде състоянието и даже живота си за спасението и славата на отечеството си!

отъ френски: В. Манова

Следния брой ще излезе на 1 септември

ЗАЩО КОМУНИСТИТЪ ИЗГОНВАТЪ ХРИСТА?

(Продължение отъ бр. 11.)

прави: „Единъ разпаленъ идеологъ на комунизма ми се призна, че мисълта на честнитъ добросъвестни и послушни работници служи за главната спънка на победното шествие на комунизма. Искате ли, азъ ще ви помогна съ единъ съветъ — казалъ чужденецътъ — и все ще имате най-добри и послушни труженици, които ще работятъ не за страхъ, а за съвѣсть, и които ще бждатъ готови и живота си да сложатъ за близкии си и за благо на цѣлото общество. Вземете, на примѣръ, добри християни, монаси. По никой начинъ! — съ гневъ се провикналъ комунистътъ. Но той не отговори на моятъ естественъ въпросъ: защо? като че ли имало нѣщо, което го запираше да произнесе думата Христосъ. Неговитъ възражения бѣха толкова наивни, че ми бѣше чуждно да ги слушамъ отъ единъ уменъ, нагледъ човѣкъ. А между това той не отричалъ възможността да намѣри добри работници отъ християнитъ.

Менъ ми се струва, че това много обезпокоява съветскитъ комунисти, че има нѣкъде неуловимо потайнитъ изповѣдници и а Христа, изоставили всѣкакви опити да се борятъ външно съ комунизма, които сж се подчинили на съветския режимъ, но и съ толкова решителна и безкрайна сила приели върху себе си единъ подвигъ за борба съ вжтрешния си врагъ, съ оня страшенъ духовенъ комунизъмъ, който прѣчи на всѣки човѣкъ да дойде при Христа — съ духъ на самоуничието и човѣконенавничеството.

Тѣзи именно истински християни, които се покланятъ на Бога, Спасителя — Христосъ, въ духътъ на истината и на любовта, които често отдаватъ кесарево на кесаря — внушаватъ необяснимъ ужасъ на комуниститъ. Последнитъ чувствуватъ себе си безсилни предъ опасността отъ непонятния за тѣхъ първоизточникъ на духовна сила. И това ги принуждава да признаятъ явно, че тѣхниятъ единственъ и непобедимъ врагъ е Христосъ.

Ние трѣбва да благодаримъ на Ярославски за неговото откровено признание, защото всичкии опити да се боримъ съ болшевизма до сега сж ставали несполучливи, благодарение на недоразбирането на истинската природа на комунизма и лъжливото отношение къмъ него.

Какво е комунизъмъ? Мнозина, които считатъ себе си за заклетитъ врагове на комунизма, се ржководятъ съ сравнителната пазарна цена на продуктитъ отъ първа необходимостъ и сждатъ за комунизма и неговитъ основи, природата и целта отъ гледна точка на ценитъ за сапунъ и колбаси. Другитъ пъкъ поставятъ за главното възражение противъ комунизма — невъзможността да се осъществи тази система въ практическия животъ, понеже частната собственостъ основата на естественъ егоизъмъ, става винаги движещо начало на продуктивния трудъ. Комунизмътъ уж е извънредно идеална система и затова не може да се осъществи на практика. Другитъ стигатъ до тамъ, че не виждатъ разликата между комунизмътъ и християнството въ тѣхната идейна първооснова въ стремежъ на цѣлото човѣчество къмъ щастие и благоденствие.

Ето, до какво страшно смѣсване може да стигне човѣкътъ, който се осланя само на анализа на своя разумъ. Нѣма по-голѣма противоположностъ и по-голѣма пропастъ, между идеалния комунизъмъ и истинското християнство. Комунизмътъ въ своята духовна сжщностъ не е нищо друго, освенъ като съвършенното и абсолютно отричане на християнството или въстание противъ Христа съ мисълъ, слово и дѣло, и бунтъ противъ Бога на милосърдието и любовта. Ето защо заявлението на Ярославски

НАША ПРОВИНЦИЯ

Доленъ Чифликъ, варненско. На 16 и 17 май т. г. учителътъ Емануилъ Мутафовъ отъ гр. Варна бѣше каненъ гостъ на тукашното туристическо дружество. Първиятъ день, следъ обѣдъ, той изнесе въ селското читалище предъ селянитъ, много интересна сказка — „Впечатления отъ Македония“, а на другия день, сутринта, говори на тема: „Вѣнчиятъ стремежъ на човѣшкия духъ“. Говорителътъ иятели просвѣтна работа, като съ своя живъ поетиченъ езикъ запечата образа на Македония у слушателитъ и създаде новъ интересъ къмъ духовната мощъ и творческия народенъ трудъ като предпоставка за пълна победа.

Следъ първата сказка, сжбота — вечерта, ученицитъ — членове на детското православно християнско дружество „св. кн. Борисъ“ при срѣдищ. основно училище изнесоха успѣшно драмата „Последниятъ езичникъ“. Децата, макаръ и прогимназиални ученици, играха съ въодушевление, а зрителитъ следѣха съ напрегнато внимание представлението и останаха много довольни отъ детското постижение и отъ сюжета на драмата. Разнообразие и веселостъ докараха нѣколко нумера, които гостуващитъ отъ Варна ученици-туристи изнесоха въ междудействията на изнасяната пиеса.

Накрая ржководителътъ на християнското дружество г. Филиповъ, учителъ въ прогимназията, благодари на всички присѣдстващи. Приходътъ отъ волни пожертвования се раздѣли за доброволенъ даръ за ранени германски войници, за пострадали видинци и за учено-любиви бедни ученици.

Населението на с. Д. Чифликъ желае подобни просвѣтни дѣла и винаги е готово съ сърдце да черпи примѣръ и поука отъ духовнитъ си водачи-просвѣтители.

Свещ. Г. Недѣлковъ.

Благодарностъ. Ученикитъ на девическото професионално училище „Надежда“ гр. Търговище изказватъ своята искрена и сърдечна благодарностъ на почитаемото министерство на търговията, промишлеността и труда, за издаването на окръжно № V-73-10922. Съ сжщото окръжно министерството чувствувайки майчинскитъ грижи на Православната църква за българската младежъ, нарежда, да се засили една систематизирана работа, за засилване нравственото-религиозно възпитание на младежта, безъ което възпитание не би се получилъ единъ задоволителенъ и полезенъ резултатъ, както за младежта, така и за обществото. Това навременно нареждане на министерството се посрещна съ голѣмо задоволство отъ управата на училището, която веднага потърси съдействието на представителитъ на църквата, въ лицето на нейнитъ служители, които бѣха помолени да дойдатъ между насъ, за да можемъ и ние да чуемъ да ни се говори за Бога, за нашитъ отношения къмъ Него, за разнитъ противоречия между наука и религия и за предимството на религиозното чувство. Публично изказваме нашата вседушна благодарностъ на Негово Благовѣйство — свещеникъ Сава Георгиевъ, който съ голѣма радостъ и готовностъ прие нашата покана, и произнесе опредѣленитъ лекции, съ което остави мили спомени предъ насъ и ни вдѣхнови въ нашата вѣра и животъ. Поучителнитъ лекции и топли слова, произнесени отъ свещеника, се запечатаха въ нашитъ крехки детски души, и всички заявяваме, че това що преживѣхме въ часа по религия, никога не ще се заличи отъ душии ни. Хвала и честъ на виновницитъ за затвърдяване на религиознитъ ни чувства и сме горди, че нашата църква има достойни и предани служители, които съ своята ревностъ и познание служатъ за примѣръ и подражание.

За ученикитъ отъ училището:
Мара Йорданова

за единия Непобеденъ, представлява отъ себе си най-дълбоко изповѣдане на комунистическия духъ.

(Изъ в-къ Православная Русь бр. 7-8 — 15. IV, 942 г.)

Църковни известия от Русия

за гр. Новгородъ

Вестникъ „Новое слово“ пише за сегашното състояние на стария исторически градъ „велики Новгородъ“ — първата столица на руската държава, известна със своите старини. Този градъ почти напълно е изгоренъ отъ болшевикитъ и обрнатъ въ купъ развалини. Старитъ храмове — свѣтовно известни като паметници на старото руско църковно изкуство — или сж изгорени, или сж много повредени отъ разивнитъ снаряди. Съборната църква св. София, построена въ 1045 г. е продупчена въ кубетата съ свѣтскитъ снаряди. Сжщо така много сж пострадали храмъ св. Спасъ Нередицки, съ фрески отъ XII в. св. Спасъ на Илинка, съ фрески отъ XIV в. на художника Теофанъ Гръкъ; съборната църква св. Знаение и св. Великий Иванъ на Опохи съ хубави стари иконостаси и музей на църковни предмети — загинали въ пламъци. Тѣзи щети сж огромни и не могатъ да бждатъ възстановени. Жителитъ на града сж организирали комитетъ за възстановяване на старинитъ и сж почнали да събиратъ сръдства, за да запазятъ поне това, което е останало. Въ това дѣло взели участие както жителитъ на града, така и селянитъ отъ околноститъ на града, макаръ че сж лишени отъ своитъ жилища и раздѣлени отъ своитъ роднини, които или сж убити или сж отвлечени отъ отстѣпилитъ болшевики.

за гр. Псковъ

Въ гр. Псковъ сега се намира една духовна мисия, изпратена отъ православното управление въ Остландъ, което се намира въ гр. Рига.

Мисията се управлява отъ енергичния протоиерей Кирилъ Зайцъ, добре известенъ на населението на града. Тази мисия е успѣла да нареди за късо време църковни богослужения въ цѣлия псковски край, като е намѣрила около 60 свещеници — мисионери, които сега обслужватъ около 400 енории съ нѣколко стотици хиляди православни християни въ градоветъ Псковъ, Луга, Гдовъ, Островъ и др. мѣстности.

Чувствува се голѣмъ недостигъ отъ свещеници, отъ богослужебни книги, икони, църковни предмети и облека.

Въ градъ Псковъ отъ мисията е открита иконописна работилница, въ която работятъ художници. Сега се изготвя иконостасъ за храма въ гр. Порховъ, много икони, плащаници и голгофи. Подъ камбанарията на псковската съборна църква св. Троица е организирана и уредена свѣщополивница. Въ самия гр. Псковъ сж ремонтирани и възстановени три храма. Старата църква св. Димитрий, разположена на гробището, въ околността на града, единственъ храмъ, въ който се извършвали богослуженията презъ свѣтско време, като въ него е билъ арестуванъ и последния свещеникъ малко преди да влѣзатъ окупационнитъ нѣмски войски. Въ всѣка една отъ църквитъ сега се извършватъ богослужения, като има навѣкжде и църковенъ хоръ. Жителитъ на гр. Псковъ масово посещаватъ богослуженията, а при това при всѣка енория се водятъ редовно съ младежката занятия по изучаване на религията и богослужението. Въ града сжщо е отворенъ магазинъ за продаване църковни предмети.

Мисията, освенъ съ духовно-просвѣтителната си работа, се занимава сжщо и съ благотворителностъ, като оказва възможна помощ на беднитъ християни.

за гр. Курскъ

Гр. Курскъ сравнително малко е пострадалъ отъ военнитъ действия, защото е билъ заобиколенъ отъ германскитъ войски и е билъ преданъ отъ болшевикитъ почти безъ бой. Обаче почти всички обществени здания сж хвърлени въ въздуха, както и двѣтъ гари. Всички преименувани отъ болшевикитъ улици сега сж получили старитъ си названия. Отъ храмоветъ сж запазени и катедралната съборна църква на Знаменския манастиръ, Казанската катедрална църква, построена отъ родителитъ на преподобни Серафимъ Саровский, отъ камбанарията на която е падналъ преп. Серафимъ

въ детскитъ си години, женскитъ манастиръ, църквата до гарата, църквата на гробищата задъ Московскитъ порти и църквата въ казашката махала. Презъ време на болшевишкия режимъ сж се извършвали богослужения само въ двѣтъ последни църкви.

Въ настоящия моментъ всичкитъ уцѣлѣли храмове сж предадени за ползуване на вѣрващитъ християни и въ тѣхъ се извършватъ редовно богослужения.

Въ първия день на Великденъ тържествено е билъ откритъ женския манастиръ, въ който сж се върнали много отъ разпрѣснатитъ монахини и сж постѣпили нови.

Предполага се, че скоро ще се открие и мъжкия манастиръ на старото мѣсто. Епископъ въ Курскъ още нѣма, и самиятъ градъ се подчинява въ църковно отношение на Киевъ.

Вѣрващитъ се погрижили да снабдятъ свещеницитъ си съ раса и съ дървени нагрѣдни кръстове. Въ всички храмове се извършватъ масово кръщения и населението изпитва голѣма нужда отъ кръстчета, като сега се използватъ хвърлени отъ германцитъ ламаринени кутии.

Църковенъ животъ въ гр. Одеса

Въ гр. Одеса отъ 1 мартъ т. г. почнали да функциониратъ богословскитъ курсове при Одеския университетъ, уредени отъ началника на ромъската православна мисия, архимандритъ Юлий Скрибанъ, заедно съ ректора на университета проф. Часовниковъ.

Въ Одеса е открито православно братство за борба съ атеизма и за православна просвѣтителна работа. На 22 февруарий т. г. е билъ уреденъ много добъръ духовенъ концертъ, подъ диригентството на проф. Пигровъ, бившъ диригентъ на катедралната църква. Презъ великитъ пости сж четени религиозни сказки, на които сж се събирали до 2000 слушатели. Презъ м. мартъ въ Одеса се извършило богослужение въ 11 храма.

Жертви на Римо-католицитъ при болшевикитъ

По сведения отъ гр. Киевъ, повече отъ 610 католически храмове сж разрушени или сж обрнати въ складове. Отъ 810 католически свещеници — 703 сж били избити. Сждбата на останалитъ 107 още не е установена. Изглежда, че повече отъ тѣхъ сж изпратени въ Сибиръ. Предполага се, че останалитъ сж живи и сега сж освободени, следъ подписването на полско-сѣветския договоръ.

Изъ живота на епархията

На 8 т. м., понеделникъ, Негово Високопреосвѣщенство Епархийскитъ Архидиаконъ замина за София, за да вземе участие въ лѣтната сесия на Св. Синодъ.

На 3 т. м. — Св. св. Константинъ и Елена — въ манастиря, край градъ Варна, „Св. Константинъ“, се отслужи св. Литургия отъ Негово Високопреподобие Архимандритъ Тихонъ, протосингелъ на св. Митрополия, следъ което Епархийския Архидиаконъ вѣнъ предъ църквата извърши водоосвѣщение, въ присѣтствието на многохляденъ и родъ, много офицери и една рота войници отъ мѣстния гарнизонъ, и произнесе речъ за живота и дѣлото на св. св. Константинъ и Елена.

Наша поща

с. Тяновоци, свещ. М. И. Получихме статитъ. Благодаримъ. Имаме съображения да не удовлетворишъ другата ви молба.

с. Дивдѣдово, свещ. Н. С. Изправихме грѣшката. Съобщете грѣшката и на секретаря. Защо мълчахте шестъ месеца? Изпратете ни веднага пълния списъкъ на всичкитъ си абонати за 1942 г. за да провѣримъ списъцитъ, по които ще се отчитате.

с. Ботево, Ямболско, свещ. П. Т. Получихме 50 лв. въ герб. марки. Грѣшката се изправи. Благодаримъ.

с. Палатица, свещ. С. С. Вестника бѣше подъ печатъ когато получихме пратеното.

с. Касъмъ — С. Д. Жечевъ. Удовлетворихме желанието Ви.

О К Р Ж Ж Н О

Ваше Благоговѣйство, отъ нѣколкогодишнитъ ни наблюдения върху религиозния животъ въ Епархията, установихме, че св. тайнство Изповѣдь не се извършва отъ страна на християнитъ така, както го изисква духа на св. ни Православна църква.

Голѣма частъ отъ православнитъ епархиоти не прибѣгватъ къмъ това свето спасително сръдство, дадено ни отъ св. Църква. Ония пъкъ, които отиватъ на изповѣдь, нѣматъ пълно разбиране за сжщината на св. тайнство и поради това не могатъ да ползуватъ цѣлостно благодатнитъ му резултати. По-голѣмата частъ отъ изповѣдващитъ се отиватъ при свещеника-изповѣдникъ съ мисълта че изпълняватъ единъ традиционенъ обичай или едно формално задължение.

Св. тайнство Изповѣдь е чудотворна сила въ душата на оня християнинъ, който има правилно отношение къмъ сжщината му.

Св. тайнство Изповѣдь е вълшебно сръдство за почистване рждата отъ душата на съгрѣшаващия. Чрезъ св. тайнство Изповѣдь християнина възстановява и затвърдява вѣрата у нравственитъ сили на духа си. Чрезъ него изповѣдващия си възвръща бодростта, свежестта и чистотата на сръдцето си, а чрезъ това — твърдостта на волята си за положителна, чиста и творческа духовно-нравствена лична и обществена дейностъ.

Очистването на душата и сръдцето чрезъ св. тайнство изповѣдь оказва изключително благотворно въздействие върху правилното кръвообръщение въ организма, което пъкъ отъ своя страна подсигурива здравето на тѣлото и продължава живота на човѣка. Това не бива да се стори нѣкому за необосновано защото неоспорвано е въздействието на духа върху тѣлото.

Нравствено-спокойниятъ човѣкъ е физически по-здравъ и по-дълголѣтенъ отъ оня, който трѣбва да изживява постоянни бури и бунтове на съвестта си.

Нравствено-спокойниятъ човѣкъ е годенъ за една ведрa, спокойна и резултатна творческа дейностъ. Сжщото не може да се утвърждава за нравствено смугената личностъ.

Смущенията отъ нравственъ характеръ се отстраняватъ най-сигурно чрезъ правилно разбраното и умѣло извършено св. тайнство Изповѣдь.

Имайки предъ видъ тия сериозни съображения, ние намѣрихме за полезно да провъзгласимъ за изповѣдници на православнитъ християни отъ гр. Варна ставрофорния свещеноикономъ Негово Високоблагочестие Йосифъ Камбуровъ и високоблагочестивия свещеноикономъ Стефанъ Ганчевъ, а за християнитъ пъкъ изъ селата на Варненска духовна околия — Ставрофорния Високоблагочестивъ Свещеноикономъ Йосифъ Камбуровъ.

И двамата старци сж благонравни, духовно опитни и съ голѣма ревностъ по Божието дѣло духовници.

При тѣхъ ще могатъ благочестивитъ християни да отиватъ било у дома имъ или въ храма за лична изповѣдь, извършена така, както я описахме по-горе.

Що се отнася пъкъ до селата на Варненската духовна околия, изповѣдването ще стане по следния начинъ:

1) Негово Високоблагочестие Ставрофорния Свещеноикономъ Йосифъ Камбуровъ ще влиза въ предварителна връзка съ свещеника на нѣкоя енория отъ околията, за да се опредѣли деня въ който изповѣдника ще отиде въ енорията. Ще се опредѣлятъ сжщо и близкосѣднитъ села, отъ които ще могатъ да дойдатъ за изповѣдь християнитъ, като се посочи и къщата, въ която ще отседне изповѣдника.

2) За пристигането на изповѣдника ще трѣбва да бждатъ нѣколкократно предварително уведомявани християнитъ отъ селото, въ което ще бжде изповѣдника и отъ селата, отъ които ще идватъ за изповѣдь.

Въ деня на пристигането ще трѣбва да се устрои истинско духовно тържество, на което да присѣтствуватъ околнитъ свещеници и християнитъ. Посрѣщането трѣбва да стане тържествено, съ подобающи приветствия къмъ изпо-

вѣдника. Отъ мѣстото на пристигането до храма да се извърши литийно шествие, а при влизането въ храма — краткъ молебень и водоосвѣщение съ поръсване на християнитъ.

3) Желателно е идването на християнитъ отъ близо сѣднитъ села да стане групово, съ литийно шествие, или же както мѣстнитъ условия и възможности позволяватъ.

Сжщественото е: да се почувствува отъ всѣки християнинъ, че идва високъ духовникъ и нароченъ изповѣдникъ, който чрезъ св. тайнство Изповѣдь ще създаде истински празникъ въ душата на изповѣдващитъ се, като ги освободи отъ тежеститъ на сторенитъ грѣхове и излѣе Божията благодатъ върху живота на дѣлата имъ.

4) Изповѣдника ще се смѣта като сжкъпъ гостъ на църковното настоятелство, което ще се потруди да му намѣри жилище, да му подсигури храна и пжтнитъ разноски за идване до село и връщане. За тия разноски ако нѣма предвиденъ кредитъ въ бюджета на настоятелството, ще се поиска съ постановление да бжде приетъ отъ Епархийския съветъ извършения разходъ.

Възнаграждение за труда си изповѣдника нѣма да получава отъ настоятелството. Това се предоставя на добрата воля на изповѣдващитъ се — кой съ каквото пожелае да го възнагради.

Това като ви съобщаваме, приканваме Ви да прочетете нѣколкократно това наше окръжно предъ християнитъ следъ служба, за сведение и доброволно изпълнение.

Съ тази разпоредба се надѣваме да бжде запълнена една сжществена празнота въ религиозния животъ на добритъ ни епархиоти.

Не се съмняваме, че и Вие, Ваше Благоговѣйство, сте съгласенъ съ нашитъ съображения и съ особена равеностъ ще възприемете разпоредбата ни, защото тя има за целъ да засили религиозно-нравствения животъ въ енорията Ви.

Призоваваме Божието благословение надъ Васъ и оставаме Вашъ во Христъ молитвувателъ:

† Варненский и Преславский Йосифъ

Хроника

СЪ НАСТОЯЩИЯ брой нашия вестникъ влиза въ ваканция. Брой 13 ще излѣзе на 1 септември.

АБОНАТИТЪ, които по погрѣшка получиха по два броя, нека ни се обадятъ съ една пощенска карта.

НА зададенитъ ни въпроси ще отговоримъ въ идния брой, когато ще довършимъ и подлистника си „Сжщностъ и значение на панихидата“.

НА всички свещеници — председатели на църковнитъ настоятелства на шуменската и провадийската духовни околии, сж изпратени отъ свещ. Янко Митковски — храма „св. Арх. Михаилъ“ — Варна, ръководства по църковния типиконъ. Умоляватъ се тия, които сж задържали книгитъ, въ най-скоро време да се издѣлжатъ.

НА свещеницитъ отъ варненската и добришката духовни околии тия дни се изпраща въпросното ръководство.

Изъ чуждия печатъ

БИВШАТА линия Мажино, между Франция и Германия, за която Франция похарчи много милиарди франка, обхващала 127,000 хектара или 1,270,000 декара. Тая земя се наричала степъ, защото нищо не можело да се култивира тамъ.

Презъ септември 1940 г., следъ като Франция бѣ победена, тая земя била изорана и разработена и до месецъ Май 1941 год. били разработени 99,000 хектара отъ 13 милиона селяни и безработни, съ 387,000 гл. въпрегателенъ добитъкъ и сж се похарчили 52,500,000 германски марки. Всичко било турено на разположение отъ германскитъ войски.

Печатница А. Пъндъилски-Варна
ул. Панагюрище № 4—тел. 23-15